

180106

Herrens bön 1

"Så skall ni be." Matt 6:9.

Herrens bön gavs två gånger av vår Frälsare, först till människomassorna under bergspredikan, och åter igen några månader senare, enbart till lärjungarna. Lärjungarna hade en kort tid varit borta från sin Herre, när de fann honom uppslukad i samvaro med Gud när de kom tillbaka. Medan han verkade omedveten om deras närvaro fortsatte han att be högt. Frälsarens ansikte var upplyst av ett himmelskt ljus. Han verkade vara i själva den Osynliges närvaro, och det fanns en levande kraft i hans ord, som hos en som talar med Gud.

Lärjungarna blev djupt rörda i sina hjärtan. De hade lagt märke till hur ofta han tillbringade timmar i avskildhet tillsammans med sin Fader. Hans dagar ägnades åt att tjäna människomassorna som trängde sig på honom, och åt att avslöja rabbinernas bedrägliga sofisterier. Hans ständiga arbete gjorde honom ofta så fullständigt uttröttad att hans mor och bröder, och till och med hans lärjungar, hade fruktat att han skulle offra livet. Men när han återvände från de bönetimmar som avslutade den ansträngande dagen, la de märke till friden i hans ansikte, den känsla av återhämtning som verkade genomströmma hans kropp.

Det var från timmar som han tillbringat med Gud som han kom morgon efter morgon för att bära himmelens ljus till människorna. Lärjungarna hade börjat sätta hans bönetimmar i samband med hans ord och gärningar. Nu, när de lyssnade på hans bön, blev de förundrade och ödmjukade i sina hjärtan. När han slutade be var det med en övertygelse om sitt eget djupa behov som de utbrast "Herre, lär oss att be." Luk 11:1.

Jesus ger dem ingen ny form av bön. Han upprepar det som han har lärt dem, som om han ville säga: Ni behöver förstå det som jag redan har gett er. Det har en djup mening som ni inte har fattat ännu.

Men Frälsaren begränsar oss inte till att använda exakt dessa ord. Som en som var ett med mänskligheten presenterar han sitt eget böneideal, ord som är så enkla att de kan användas av det lilla barnet, ändå så omfattande att deras innebörd aldrig fullständigt kan förstås av de största intellekt. Vi får lära oss att komma till Gud med vår gåva av lovprisning, att berätta om våra behov, att bekänna våra synder och göra anspråk på hans nåd enligt hans löfte.

(Prayer s.289-290)

Översättning. S. Gundler